

Els bisbes han de tenir Facebook?

Dm, 5/07/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Aquesta és una de les preguntes més recurrents de la [interessant jornada](#) sobre "Els reptes comunicatius de l'Església" que va celebrar-se dilluns a la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Alguns ja hi han respost. per exemple el bisbe de Solsona ja hi té una [pàgina](#), els bisbats d'[Urgell](#) i de [Lleida](#) uns perfils, així com també el titular d'aquesta darrera diòcesi, [Joan Piris](#). El propi bisbe auxiliar de Barcelona i responsable de mitjans de la Tarraconense, Monsenyor Sebastià Taltavull es rendia a l'evidència que cap mitjà no pot obviar-se en la tasca de fer present la paraula i el testimoni dels cristians. I qui diu Facebook diu twitter i el que calgui.

Dit això sorgien els dubtes. Com és obvi, ja que es fa, que es faci bé. Amb naturalitat, sense impostacions, amb respecte, de la mateixa manera que fem els cristians quan fem les coses, en principi. Els bisbes, com es lògic, es pregunten quin ha de ser el seu paper 'institucional' i com es compagina amb la dimensió més personal. També sobre això hi han hagut de pensar altres responsables (polítics, per exemple) i el model és per construir. Com s'ha vist, hi ha de tot, fins ara (pàgines de bisbes amb noms i cognoms com a personatges o perfils de bisbats, o, senzillament, perfils de bisbes com el de vostè mateix i jo puguem tenir). L'important, crec, són dues coses. Una, tenir coses a dir (i segur que en tenen). I dues, començar a caminar, dedicar-hi un temps i respondre sempre.

Encara em queden un parell de coses més a dir, però. L'una és que l'Església i els cristians fan bé d'incrementar la pluralitat d'identitats en què es converteix la xarxa, avui. Pluralitat infinita. No seria bo deixar la xarxa o bé als freaks o bé al silenci respecte a la tradició i la pràctica cristiana diguem-ne més "normal". O institucional, per por o pel que sigui. "No tingueu por" és un dels missatges més repetits de Jesús a l'Evangelí, oi?

L'altra cosa a dir és que ella mateixa, l'Església, no són tan sols els bisbes. Som molta més gent i, en nosaltres, també s'expressa una enorme pluralitat, rica, necessària. Tampoc això ha de fer por. Diria que en el meu grup d'"amics" de Facebook, en l'etiqueta de "cristians" (que uso internament i proud), és dels pocs llocs públics en què hi conviuen bisbes, hipercrítics, beatíssims, gent de l'Opus i d'Església Plural, per posar algunes *cantonades*... També per això Facebook i twitter són enormes possibilitats de trobada i d'intercanvi, d'enderrocar alguns

murs de la nostra estimada Església catalana.

[En parlen el [3-24](#), [Ara](#), [CatalunyaReligio](#) i [La Vanguardia](#).]